

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Padėkos už laisvę metai

Mieli ir brangūs parapijiečiai, broliai ir seserys Kristuje!

Šie metai, minint atkurtos Lietuvos Nepriklausomybės 20-metį, yra paskelbti Padėkos už laisvę metais. Mūsų parapijoje rugsėjo 19 d. šventėme Švč. M. Marijos gimtadienį, kartu dėkojome Dievui už Jo malonę būti laisviems ir nepriklausomiems.

Jau dvidešimt metų galime laisvai puoselėti ir gražinti savo Tėvynę, kurti savo gerbūvį.

Mes taip dažnai kalbame apie laisvę, meilę, gailingumą, kad net pasigirsta balsų: „Kas iš to, kad kalbame, o gyvename toli gražu ne taip. Kas ištos laisvės, jei gyvenimas nė kiek negerėja, žmonės pikti, savanaudiški ir negailingi“. Bažnyčia niekada nepavargęs skelbti meilės, gailingumo ir tarpusavio supratimo dorybių, paremtų laisvu žmogaus apsisprendimu rinktis gerą, atsisakant to, kas neša blogį. Šios dorybės yra įrašytos į žmogaus prigimtį, nes Dievas sukūrė jį panašų į save. Kadangi Dievas yra Meilė, Jis yra gailingas ir laisvas, tai ir mes tokie turime būti. Kad žmogus jaustųsi tikrai laisvas, Dievas suteikė jam galimybę rinktis. Žinome, kad Dievas pirmuosius žmones – Adomą ir Ievą – apgyvendino Linksmybių Rojuje, tardamas: „Nuo visų sodo medžių tau leista valgyti, bet nuo gero ir pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo užvalgysi, turėsi mirtį“ (Pr 2,16-17). Sėtono sugundyti, Adomas ir Ieva nepakluso šiam įsakymui ir suvalgė vaisių nuo uždrausto medžio. Jie pasirinko blogį ir už tai, buvo išvaryti iš Rojaus. Nuo tada žmogus turi duoną pelnytis sunkiai dirbdamas, kasdien turėdamas rinktis tarp gėrio ir blogio.

Kiekvienas iš mūsų esame gdomi pasaulio kunigaikščio, kuriam sunku atsispirti. Štai vienas pasakojimas. Kartą sodininkas kaitrią vasaros dieną sunkiai dirbo šeiminingo sode. Jis

nuoširdžiai plūdo Adomą, kuris, jo manymu, esąs visų žemiškų vargų kaltininkas. Tai išgirdęs šeiminkas jam pasakė, jog lygiai taip pat Adomo vietoje būtų pasielgęs kiekvienas žmogus.

– Na, jau tikrai ne! Aš tikrai taip nedaryčiau! – atrėžė darbininkas.

– Ką gi pažiūrėsime, – atsakė šeiminkas.

Kai darbininkas buvo pakviestas pietų, jis nustebė nuo gausybės valgių.

– Valgyk viską, ką nori, – tarė šeiminkas.

– Tik kol grįšiu, neliesk stalo viduryje stovinčiomis ždengtomis dubens.

Išalkęs darbininkas kirtė visus valgius iš eilės. Tačiau jo žvilgsnis vis kryo į uždengtą sriubos dubenį. Galiausiai neišlaikęs pirštų galiukais vos kilstelėjo dangtį. Iš ten iššoko pelė. Kai grįžo šeiminkas, rado viską išvartytą, nes žmogelis bandė sugauti pelę.

Na, matai, – nusijuokė šeiminkas, – tavi mi dėtas niekada nesipiktinčiau nei Adomu, nei kuriuo nors kitu (pagal Br. Ferrero „Pagunda“).

Taip turėtume pasakyti visiems tiems, kurie šiandien koneveikia valdžią, laisvę ir visa, kas, anot jų, neleidžia lengvai, turtingai, nieko neveikiant, laimingai gyventi. Laisvė neatsiejama nuo atsakomybės.

Mielieji, mūsų Tėvynė šiandien laisva tik Dievo malonės dėka, tai Jo dovana mūsų tautai. Tačiau jei nebūtų buvę drąsių žmonių, nebijančių prisiimti atsakomybės atrišti šios dovanos raištelį, vargu ar šiandien švęstume laisvės dvidešimtmetį. Šventajame Rašte apstu pavyzdžių, kai žmonės nesugeba vertinti ir branginti Dievo dovanų, taip atsitiko ir mums. Daugelis nesugeba gyventi kaip laisvi ir orūs piliečiai. Dar daug niurzgėjimo, nepasitenkinimo, kaltinimų ir bijoma imtis atsakomybės kurti teisingesnę, doresnę, šviesesnę visuomenę. Šiandien nėra ryšio ir vienybės tarp atskirų visuomenės sluoksnių, gyvename kas sau. Intelektualiai vengia valstybinių problemų, valdžia nebedirba visuomenei, o visuomenė išsiūjusiai kritikuoja valdžią, neteikdama racionalių pasiūlymų. Visa tai suvaržo laisvą žmogaus pasirinkimą, žlugdo jo atsakomybę už valstybės gerovės kūrimą.

Jau pačioje žmogaus laisvės prigimtyje yra kažkas, kas skatina jį mylėti, kurti gerą, aukotis vardan kito. Jei žmogus gyvena vien tik sau, jis niekada nesijaus visiškai laisvas. Tai yra todėl, kad vienas pats žmogus nieko negali. Jo pasitenkinimas gyvenimu priklauso nuo kito žmo-

gaus. Ne tas laisvas, kuris nepaisydamas kitų gerovės elgiasi, kaip nori, o tas, kuris atsako už savo veiksmus, jaučia atsakomybę už visuomenės tobulėjimą. Laisvė, drausmė, atsakomybė – neatsiejami dalykai. Sekuliarizmas bando įteigti, kad drausmė – tai prievarta, varžanti žmogaus laisvę.

Siame materialiam sekuliariame pasaulyje, formuojant teisingą jauno žmogaus laisvės sampratą, didelė atsakomybė tenka šeimoms, Bažnyčiai, ugdymo įstaigoms. Labai svarbu ugdyti jauną žmogų laisvą nuo bet kokio prisirišimo prie materialių dalykų, laisvą nuo godumo, pavydo, puikybės. Kitaip tariant, laisvą nuo nuodėmės, kuri žlugdo jį kaip asmenybę.

Žmogaus laisvė neatsiejama ir nuo Tėvynės laisvės, nuo meilės jai. Prezidentas Valdas Adamkus yra pasakęs: „Patriotizmas turi būti ne abstrakti sąvoka, o kaip meilė Tėvynei, prasidedanti nuo meilės konkrečiam kraštui, savo regionui ir jo žmonėms“. Meilė Tėvynei pasireiškia nuo meilės savo aplinkos žmonėms: šeimai, kaimynams, bendradarbiams, bendruomenei, nuo apsisprendimo likti Lietuvoje ir kurti jos gerbūvį Dievo

dovanotais talentais bei nuoširdžiu darbu.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, vėsdami Lietuvos laisvės metus, nuoširdžiai prašykime dangiškosios Motinos užtarimo ir visada prisiminkime apaštalo Pauliaus žodžius: „Iš tiesų, broliai, jūs esate pašaukti laisvei! Tikrai dėl šios laisvės nepataikaukite kūnui, bet stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti. Juk visas įstatymas telpa viename sakinyje: „Mylėk savo artimą kaip save patį. Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate ir ėdate, žiūrėkite, kad nebūtumėte vienas kito prartyti!“ (Gal 5.13-15). Amen.

Džiaugsmo reikšmė gyvenime

Nepaisant didžiulio technikos progreso ir nuostabių pasiekimų, mūsų amžiaus negalime pavadinti džiaugsmingu. Tikrasis džiaugsmas žmonių gyvenime tampa vis retesnis, o liūdesys plinta kaip maras.

Vienas didžiausių Naujojo Testamento krikščionybės ir "mums įprastos krikščionybės" skirtumų yra patrakęs totalus pirmosios džiaugsmas (kai kankiniai ima giedoti giesmes!), ir visiškai džiaugsmo nebuvimas antroje. Kaip susigrąžinti džiaugsmą? Čia negali būti jokios gudrybės, metodo ar technikos. Tiesiog pažvelkime į realybę. Džiaugsmas nėra kažkas, ką galėtum sukelti, sugalvoti ar stengtumėsi gauti. Jis yra. Visų pirma jis nėra žmogiškas jausmas, bet dieviška realybė, ne žemiškas ateities tikslas, bet esamas Dangiskasis laimėjimas. Danguis Karalystė nužengė į žemę. Tai yra Geroji Naujiena.

Kristus yra atėjęs Dievas, ir Jis yra Džiaugsmas! Džiaugsmas kunkuliuoja ir liejasi per kraštus Dievo širdyje, realybės širdyje. Dievas yra trykstanti džiaugsmo versmė, vulkaninis džiaugsmo išsiveržimas, trilijonai džiaugsmo sauliu, džiaugsmas, kuris visiškai pakeičia mūsų širdį, jei paliečiame bent lašelį iš jo ištakų. Jis yra džiaugsmas, kuris pripildo mūsų širdis meilės ir ilgesio, vos tik pajuntame jį žmogiškoje meilėje ar pamatome jo šesėlį gamtos grožyje, ar išgirstame jo tolimą aidą nuostabioje muzikoje.

Neužtenka mokėti verkti su verkiančiais, reikia artimui padėti nusišypsoti, nors ir po ašaras. Kai to nepajėgiame, ne nuostabu, kad mūsų krikščioniškasis gyvenimas toks mažai dinamiškas, toks apaštališkai anemiškas, nepatrauklus kitiems. Taip yra todėl, kad kiti nemato mūsų gyvenime džiaugsmo, per daug jame yra liūdesio, žmonės nemato mumyse džiaugsmo, kuris kyla iš tikėjimo. Viltis suteikia džiaugsmą, bėgant gražaus tikslo link.

Vaikas norėjo pažinti Dievą. Žinojo, reikia ilgai keliauti, kad atvyktum ten, kur gyvena Dievas, todėl vieną dieną prisidėjo į krepšelį saldumynų, džemo, gėrimų ir išėjo. Nužingsniauęs apie 300 m išvydo senutę, sėdinčią parke ant suoloelio. Ji buvo viena ir stebėjo balandžius. Vaikas prisėdo šalia ir atidarė savo krepšelį. Prieš pradėdamas gerti pamanė, kad senutė išalkusi, tad pasiūlė vieną savo saldėsį. Dėkinga senolė paėmė ir nusišypojo vaikui. Jos šypsena buvo labai graži, tokia graži, kad vaikas ištiesė jai ir antrą saldumyną, nes norėjo išvysti dar kartą jos šypseną.

Vaikas liko pakerėtas. Valgydamas ir šypsodamasis jis ten praleido daug laiko. Saulei leidžiantis pavargęs berniukas pakilo eiti, tačiau grįžo atgal prie senutės ir ją apkabino. O ji vėl nusišypojo jam gražiausia šypsena. Kai vaikas parėjo namo ir atidarė duris, mama nustebo pamatęsi tokį laimingą. Paklausė:

- Kas nutiko, kad esi toks laimingas?

Vaikas atsakė:

- Šiandien pavakarius valgiau su Dievu!

Mama nespėjus nė žodžio ištarti, pridūrė:

- Jo šypsena yra gražiausia, kokią tik kada esu matęs.

Taip pat ir senutė parėjo namo švytinti laime. Jos sūnus paklausė:

- Mama, kas šiandien tave padarė tokią laimingą?

Senutė atsakė:

- Šiandien pavakarius valgiau su Dievu parke.

Sūnui nespėjus nė prasižioti, pridūrė:

- Žinai, Jis jaunesnis nei manome, o Jo šypsena – nuostabi.

Tai Bruno Ferero pasakojimas.

Ir tikrai, jei netikite, atsiverskite Šventojo Rašto Giesmių Giesmę ir paskaitykite. Mylimasis, kuris apdainuoja savo sužadėtinės grožį, puikumą, kuris trokšta jos artumo, yra Dievas. Mylimoji, beprotiškai išimylėjusi gražuolį, stipruolį, puikuolį Karalių, yra žmogaus esmė – siela. Kokie lyriniai posmai, džiaugsmo ir ilgesio sūksniai sklinda iš jų lūpų, kurios kalba atodūsiais, susižavėjimu, tikrojo grožio ir džiaugsmo ekstaze. Jei tai būtų ne Dievo ir Jo sužadėtinės, Bažnyčios, giesmė, ji nebūtų Šventajame Rašte. Kas čia svarbiausia? Meilė, kuri svaigina išimylėjėlius.

Apie tai rašo ir apaštalas Jonas: Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė Vien gimį savo Sūnų, o Sūnus nuo Įsikūnijimo iki Kryžiaus mirties ir Prisikėlimo ieško savo Sužadėtinės – mūsų kiekvieno asmeniškai.

Gyvendamas ir brėsdamas kaip Vaisius Marijoje, Jis ieško manęs, tavęs Marijos Širdies plakime, Betliejuje ieško savo ašaromis ir šypsena, Nazarete – bręstančio jaunuolio veržlumu, dykumoje – kovodamas už Mylimąją su šėtonu, prie Jordano – Krikto vandenyje. Trejus metus vaikšto po dykumas, kalvas, klonius palei Genezareto ežerą, vis klausdamas: „Ar myli mane?“ Gydydamas ligonius, prikeldamas mirusius, išvarinėdamas demonus, rengia kelią į puotą savo Sužadėtinėi. Daugindamas duoną, tildydamas vėtrą, nori ją pamaitinti, nuraminti. Palikdamas save Švč. Sakramente, trokšte trokšta būti laužoma, valgoma Duona, kad išgyventų kuo glaudesnę vienovę su žmogaus siela, su jo esme – dvasingu žmogumi, sukurtu pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Eidamas kentėti, patiria didžiausią, skausmingiausią agoniją, nes daugelis paniekina šią begalinę Meilę. Ištiesdamas rankas ant kryžiaus trokšta jomis priglauti savo Sužadėtinę Bažnyčią, kurios gyvas narys esi ir tu – sese, broli. Pagaliau miršta iš meilės, kad sunaikintų mirtį ir dovanotų prisikėlimą, absoliutų nuteisinimą, kad Velykų Ryta, pašokęs kaip Jaunikis, suriktų:

Kelkis, mano meile, mano gražioji, eikš! Juk žiema jau pasibaigė, lietūs praėjo ir nušiuvo. Gėlės pražydė žemėje, atėjo metas vynmedžius genėti, ir purplėlis jau burkuoja mūsų šalyje. Figmedis nokina žalius vaisius, ir vynmedžių žiedai tvinsta maloniais kvapais. Kelkis, mano meile, mano gražioji, eikš! (GG 2, 10-13).

Tai amžinai jauno Dievo balsas savo sužadėtinėi, tai Jo šypsena mylimajai. Tai Danguis pradžia žemėje. Šitie meilės, aukos, kančios iki visiško savęs paaukojimo ant kryžiaus, iki didžiausio nuolankumo Eucharistijoje, iki Atgailos Sakramento, kuriame Jis savo Švč. Krau-

ju plauna nuodėmes, iki glaudžiausios vienovės meilėje! Tai džiaugsmas Dievo glėbyje.

Kodėl buvo tokie laimingi tie du žmogučiai – vaikas ir senelė? Jie mokėjo vieną kitam save dovanoti ir priimti šypseną, glėbį, meilę. Jie abu išgyveno Dievo šypseną ir jaunatviškumą.

Klausykis! Mano mylimasis panašus į gazelę ar jauną briedį. Štai jis ateina, šokinėdamas per kalnus, sparčiai bėgdamas per kalvas. Štai jis stovi virš mūsų sienos, žvelgia į vidų pro langus, bando įžiūrėti pro pinučius (Gg 2, 8-9). Jis trokšte trokšta, kad atvertume duris, nes be galo gerbia mūsų laisvę. Jis nori su mumis vakarieniauti, kai žemę apgaubia veši tamsa, kai lakštingalos suokia bemiegi ilgesį... Išileiskime Kristų į savo vidines menes, ir jos nušvis Danguis šviesa! Jei patys nedirštume parengti Vakarienei šiam jauniui, kreipkimės į savo Dangiskąją Motiną. Ji žino Jo pomėgius, žino, kas Jį džiugina, žino slapčiausius Jo širdies troškimus. Ji pati parengs priėmimą ir puikią Vakarienei. Savo pastangomis per Mariją, su Marija ir Marijoje, siekiant vis glaudesnės vienovės su Dievu, gerumu artimui, atsivėrimu Jo meilei ir Jos priėmimu mes panašėjame į Dievą, kuriame Danguis jau žemėje.

Krikščioniškas džiaugsmas yra ne idealas, o duotoji realybė. Jis duodamas ne vien šventiesiems ir mistikams, bet visiems krikščionims. Nereikia jo pavydėti ar dėl jo dūsauti, jis duodamas visiškai veltui, neribotai. Nes jis yra Dievas. Dievas neduoda džiaugsmo, Dievas yra džiaugsmas, o save (taigi ir džiaugsmą) Jis dovanoja apščiui, negailėdamas. Vienintelis apribojimas glūdi mūsų pusėje, ir tas apribojimas priklauso ne nuo mūsų nuopelno, o nuo mūsų noro. Dievas nesako, kas yra vertas, teateina ir tiesisemia džiaugsmo, Jis sako: kas trokšta, teateina, ir kas nori, tiesisemia dovanai gyvybės vandens (Apr 22, 17).

Dangiskasis džiaugsmas skirtas vargetoms, o ne turtingiesiems: Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams! Aš atėjau ne tiesiųjų šaukti, o nusidėjėliui (Mk 2,17). Džiaugsmas yra pati Dievo gyvybė, dvasinė kraujataka, į kurią esame panardinami, priėmę Kristų kaip Nardintoją. Šv. Paulius sako: „Viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo (1 Kor 3, 22-23). Kristus, kuris atėjo per Mariją, mus sujungia su dieviškuoju džiaugsmu, nes Kristus yra Dievas (ir todėl yra dieviškasis džiaugsmas) ir Jis yra mes: antrasis Adomas, tikras žmogus, Galva kūno, kuris esame mes.

Praktinis šios teologijos aspektas yra toks: kadangi Kristus yra džiaugsmas (o ne vien jį dovanoja) ir kadangi mes Jį visada turime („Štai aš esu su jumis per visą dienas“ Mt 28,20), todėl mes visada turime džiaugsmą, nepaisant to, ar jį jaučiame, ar ne. Jau esame danguje, nepaisant to, ar apie tai žinome, ar ne, lygiai kaip gemalas jau yra pasaulyje, nors būdamas iščiose jo dar nemato.

Kodėl žinome, kad tai tiesa? Todėl, kad Dievas tai nuolat kartoja, tiesiog tikime tu, ką Dievas sako. Nematome to, bet

„Palaiminti, kurie tiki nematę“ (Jn 20,29). Mums reikia ne šiaip pamatyti ar pajausiti, mums reikia fakto, tikrovės – paties Dievo, o tai mes turime. Dėl to galime būti tikri. Jėzus yra tas turėjimas, o ypatingu ryšiu su Juo – ir Marija. Jėzus yra tarpininkas, per kurį mes turime Dievą, o Dievas turi mus. Liaukis ieškojęs džiaugsmo, nusiramink ir pasikliauk ne savo širdimi, o Dievo žodžiu, kad dabar turi Dievą, kuris tau priklauso saugiai ir visikai, ir džiaugsmas ateis.

Paklusimas Dievo valiai – kelias į džiaugsmą: Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei. Tai taip stulbinamai paprasta, kad suprantama net vaikui. Iš tiesų tik vaikas tai ir tegali suprasti. Todėl gyventi Jo valioje yra gyventi džiaugsmo. Tai suprasti sunku tik todėl, kad tai pernelyg paprasta.

Dievas yra Meilė. Meilė nori džiaugsmo mylimam. Tu esi Dievo mylimas. Tai yra Evangelija, Geroji Naujiena. Dievas tave myli ne todėl, kad esi vertas būti mylimas, bet esi mylimas todėl, kad Dievas tave myli. Dievas nori tau džiaugsmo. Žinoma, kuo labiau ką nors myli, tuo labiau nori jiems džiaugsmo. Argi Dievas yra mažiau mylintis negu tu? Kadangi Dievas yra Visagalis, tu rasi džiaugsmą.

Tačiau kodėl aš šio džiaugsmo nepažįstu, jo nepatiriu ir jame negyvenu? Ar taip yra dėl to, kad nesu pakankamai geras, nepakankamai stengiuosi? Ne! Tik todėl, kad tu netiki. Yra vienas paprastas, bet patikimas būdas atgauti džiaugsmą – tai dėkingumas, dėkojimas Dievui už viską, bet dėkojimas pastovus, tapantis sielos kvėpavimu. Pradėk dėkoti už viską kiekviena proga, kartu su Marija ir per ją

ir tapsi džiaugsmingiausiu žmogumi pasaulyje. Taip darė Marija, kitokios mes Jos negalime įsivaizduoti. Išmokime dėkoti:

Ne tik už džiaugsmą, bet ir už skausmą,
Ne tik už sveikatą, bet ir už ligą,
Ne tik už gyvenimą, bet ir už mirtį,
Ne tik už pripažinimą, bet ir pažeminimą,
Ne tik už rozes, bet ir už erškėčius.

Juo labiau dėkojame, tuo daugiau pastebime Dievo dovanų, kurių anksčiau nematėme, ir taip pasijusime tarsi paskandinti beribėje Dievo Meilės jūroje. Tada jau sunku liūdėti, nes irdis iš džiaugsmo pradeda giedoti himnus Viešpačiui kartu su Marija.

Tėvas ir Sūnus siunčia mums iš naujo Šventąją Dvasią su džiaugsmu, ir Ji ateina pas mus per Mariją. Tai yra pastovus ir vienintelis Kelias, kurį Dievas pasirinko.

Birutė Vasylienė

Piligriminė kelionė į Lurdą, Arsa ir kitas Prancūzijos šventas vietas

/tesinys, pradžia Nr. 93/

Aš dar nieko nerašiau apie nuostabią, nuosirdžią, mielą gidę Liną, kuri tarpus tarp maldų ir mąstymų užpildydavo išsamiais pasakojimais apie vietas, miestus, supažindindama su krašto papročiais, istorija, verslu. Kadangi mūsų kelionė ne pažintinė, tai šių pasakojimų, nors jie labai įdomūs ir išsamūs, neprašau. Stebino tai, kad gidė Lina viską pasakojo iš atminties, nesinaudojo jokiais užrašais, knygomis, kaip kiti gidai, su kuriais teko bendrauti anksčiau. Daug įdomaus sužinojome apie Paryžiaus Pasaulio arabų kraštų universitetą, Paryžiaus globėją šv. Genovaitę, Sorbonne universitetą, Karališkuosius rūmus, Šv. Jokūbo bažnyčią, Napoleono nutiestą Rivoli prekybos gatvę, Luvro muziejų, Žaną d'Ark, Santarvės aikštę, Triumfo arką, Eliziejus laukus – į visa tai žvelgėme pro autobuso langą.

Iš autobuso išlipę aplankėme Dievo Motinos katedrą (Notre Damo katedrą) ir Monmartro katedrą – Švč. Jėzaus Širdies baziliką. Į šią baziliką pakilome keltu, ir nuo jos šventoriaus atsivėrė nuostabi Paryžiaus panorama su didingais pastatais, bažnyčių bokštais, aikštėmis, obeliskais. Pasimeldę bazilikoje ir ją apžiūrėję, nusileidome žemyn irėjome į Eifelio bokštą. Nors kaupėsi debesis ir jau buvo 20 val., bet nuo bokšto vėl atsivėrė nuostabi Paryžiaus panorama. Kai nusileidome žemyn, lauke lijo. Nuskubėjome prie garlaivio, kuriuo plaukėme Senos upe, grožėdamiesi vakariniais Paryžiaus žiburiais. Į autobusą grįžome apie 23 val., sukalbėjome Vakarinę maldą. 24 val. apsištojomė Paryžiaus priemiesčio Inje viešbutyje.

Rugpjūčio 5 d. 9 val. vykome į Luoros slėnį, Šamboro pilį (Damu pilis). Tai karaliaus Pranciškaus I medžioklės rezidencija.

Po Rytmetinės liturginių valandų maldos kun. Egidijus pakvietė pamąstymui apie tai, kaip elgtis prie Švč. Sakramento. „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu!“ (Mt 11,28), „Ateikite visi, kurie savyje nejuočiote nieko gero!“ – kviečia Kristus. Mes retai esame laisvi nuo savo išsiblašymo, kasdienės rutinos, todėl ateikime, nurinkime, pabūkime tyloje su Jėzumi Švč. Sakramente (Švč. Sakramentas – Dievo meilės žmogui apreikimas, pagal „Kristaus sekimas“, p. 299–303).

Po to gidė Lina pasakojo apie miestus, kaimus, regionus, pro kurių šalį važiuojame. Tai Šatro (garsi Šatro katedra), Orleano (Žanos de Ark pirmoji pergalė, atkovojo miestą iš romėnų), paprasti Prancūzijos miesteliai – tai tikroji Prancūzija, nes Paryžius – pasaulio miestas (čia ypač daug musulmonų, triukšmingų, nevalyvų, tarp jų jautiesi labai neįaukiai).

Grožintis ir klausantis atvykome į Šamboro pilį, prie kurios projekto prisidėjo ir Leonardas da Vinči. Pilį puošia daugybė bokštų: kiekvienas bokštas – tai kaminas, nes pilyje 365 krosnys bei židiniai. Spiraliniais laiptais užlipome į kažkurio aukšto aikštelę, iš kurios atsivėrė vaizdas į nuostabų parką. Jo centre tiesėsi ilga gatvė, rodos, nueinanti į begalybę, o parką puošė kubo, kvadratų formų suformuoti medžiai, krūmai. Išgirdome įdomų pasakojimą iš šios pilies istorijos.

Grįžtant į autobusą, piligrimą Rimą iš Šiaulių ištiko priepuolis, todėl teko jį greitosios pagalbos automobiliu nuvežti į gretimą Hilla miestelio ligoninę.

Pakeliui autobuse mons. Vytautas vedė mąstymą, susiedamas gamtos grožį su prisilietimu prie Dievo. Dievas prie žmogaus prieina ypatingu, tik jam vienam suprantamu būdu. Tačiau ar mes tai pajuntame, ar leidžiame Jam veikti mūsų gyvenime?

Atvažiavus į Blua (Blois) miestelį, vietinėje bažnyčioje buvo aukojamos šv. Mi-

šios. Joms vadovavo mons. Vytautas, kiti kunigai koncelebravo, o klierikai pataravo.

Homilijoje monsinjoras kalbėjo apie atleidimą. Jėzus buvo atlaidus Petru, todėl ir mes turime atleisti žmogui, padėti jam atsitiesti, pasitaisyti. Per Visuotinę maldą, kas norėjo, išsakė savo intencijas: Vytautui prašant sveikatos, visiems – santarvės, Dievo malonės, už kunigus, už sėkmingą tikslo pasiekimą.

18 val., paėmę Vytautą iš ligoninės, vykome į nakvynės vietą – Bordo miestą (Bordeaux) prie Garonos upės (La Garonne). Tai penktas pagal dydį Prancūzijos miestas.

Rugpjūčio 6 d. 9 val. vykstame į galutinį kelionės tikslą – Lurdą. Po Rytmetinės liturginių valandų maldos mons. Vytautas pakvietė pamąstyti apie Kristaus Atsimainymą. Šiandien kartu su apaštalais Petru, Jokūbu ir Jonu esame kviečiami ant Taboro kalno, kur Kristus pasirodė savo šlovėje tarp tikėjimo pradininkų Mozės ir Elijaus. Mūsų laukia Lurdas, kur galbūt ne vienas, apimti džiaugsmo ir artumos jausmo šalia Motinos Marijos, sušuksime: „Viešpatie, čia mums gera būti!“ Atsimainymo šventė klausia, ar žemiškoje kelionėje pavyksta keliauti su Jėzumi. Tam reikia drąsos, nes daugelio žemiškų dalykų turime atsiskirti ir nugalėti prisirišimą prie materialių turtų. Pažvelkime į savo sielos gelmes ir paklauskime savęs: „Ar jaučiame šioje žemėje džiaugsmą, nes keliauti su Jėzumi yra džiaugsmas? Ar mūsų akys nu-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

kreiptos aukštyn, į Dievą?“ Evangelija rengia tam, kad regėtume Kristų akis į akį, ir ši kelionė į garbę – į Kristaus prisikėlimą ir išaukštinimą.

Po to kun. Egidijus kalbėjo: „Šiandien sieksime kelionės tikslo, visa kita tik gražus priedas kelionei sutrumpinti.“ Jis pakvietė norinčius pasidalyti liudijimais, kaip atrado Dievą, išgyveno atsivertimą. Išgirdome gražius liudijimus iš buvusios mokytojos Genutės (iš Šiaulių), Birutės (iš Kauno), klieriko Nerijaus, Danutės (iš Šilutės). Kunigas Egidijus pateikė mąstymą „Savo silpnumo pripažinimas“ („Kristaus sekimas“, p. 177-179).

Tuo tarpu pro autobuso langą grožėjomės Pirėnų kalnų didingu grožiu, jaukiais nameliais, išsibarsčiusiais pakelėse kalnų papėdėje.

15.30 val. jau buvome Lurde. Pirmiausia mus pasitiko didinga Švč. M. Marijos statula, žvelgianti į Dievo Motinos bazi-

liką (Notre Dame du Rosaire). Prie jos sukalbėjome maldą už mirusiuosius ir sugiedojome „Marija, Marija“. Paskui apžiūrėjome pirmąją 1866 metais pašventintą bažnyčią: tai trijų navų kripta su penkiomis altorių nišomis, kurių dešinioji yra tiesiai virš grotos.

17 val. kun. Egidijus vadovavo šv. Mišioms, kurios buvo aukojamos aukštutinės bazilikos šv. Gabrieliaus koplyčioje. Ši bažnyčia su 70 metrų aukščio bokštu buvo pastatyta 1871-1876 metais.

Homilijoje kun. Egidijus kalbėjo, kad šiandien atsimaino visa Bažnyčia, nes švenčiame Kristaus Atsimainymo šventę. Šiandien ir mes, pasiekę kelionės tikslą, būdami Motinos Marijos globoje, kviečiami persikeisti, išgyventi Marijos artumą. Perplyšo dangus, ir paprastai, kukliai mergaitė Bernadeta pasirodžiusi Marija davė visą eilę nurodymų. Mergaitę nustebino tai, kad pasirodžiusi graži ponija kreipėsi į ją „Jūs“. Marija pasakė: „Nepažadu padaryti Jus laiminga šiame pasaulyje, tačiau kitame – tikrai. Jūs nešit sunkų kryžių, skelbsit pasauliui Kristų“. Mes atvykome čia padėti jai nešti kryžių, skleisti šviesą ten, kur tamsa. Pabūkime tyloje ir pamąstykite: ko aš atvykau čia, ko tikiuosi, kokį sprendimą priimsiu?

Po šv. Mišių nuėjome prie Grotos, virš kurios Apreiškimo vietoje pastatyta Švč.

M. Marijos statula. Marijos nurodymu Bernadetos atkastas šaltinis uždengtas stiklo plokšte. Kartu su kitais maldininkais prausėmės ir prisileidome gyvojo vandens iš čiaupų grotos kairėje. Tylomis procesijoje praėjome pro Apreiškimo grotą, liesdami nebylius akmenis ir išsakydami savąsias intencijas.

Iki žvakių procesijos dar buvo likę laiko, tai nuo šv. Mykolo tilto žvelgėme į Galos upės pakrantes, Pirėnų kalnus, apžiūrėjome Rožinio baziliką, kur išstatyta daug įžadais paaukotų dovanų – vėliavų, ordi- nų, netgi laivų modelių. Čia šv. Bernadetos altorius. Dar spėjome praeiti viena gatvele, kur gausiai prekiaujama šventomis relikvijomis, nusipirkome po žvakutę procesijai ir šiek tiek užkandome.

21 val. kartu su maldininkais iš įvairių pasaulio kraštų išsirikiavome žvakių procesijai. Įvairiomis kalbomis skambėjo kalbamas rožinis ir giesmės, tarsi jūra bangavo žvakučių liepsnelės, tai išskildamos aukštyn, tai nusileisdamos žemyn. 22 val. maldininkai užtvindė didžiąją aikštę palaiminimui.

Į viešbutį grįžome visiškai pavargę, tačiau dvasiškai jautėmės sustiprėję, pakilę vienu laipteliu aukščiau link Dievo. /Pabaiga kitame numeryje/

Parapijos gyvenimo atspindžiai Birutė Vasylienė

Švč. M. Marijos Gimimo atlydai ir Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 20-mečio minėjimas

Rugsėjo 19 d., 11.00 val., iškilmingomis šv. Mišiomis, kurioms vadovavo prel. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, koncelebravo parapijos vikaras kun. Virginijus Vaitkus ir alt. jubil. Vaclovas Aleksandravičius, parapijoje prasidėjo Švč. M. Marijos Gimimo atlydai ir Padėkos už laisvę šventimas.

Homilijoje prelatas kalbėjo, kad mūsų kasdienybė yra perpinta įvairių darbų, pareigų, per kuriuos realizuojame visa tai, ką privalu atlikti dėl šeimos, artimųjų, bendruomenės, Tėvynės. Ar šioje darbų virtinėje dažnai pamąstome apie Moterį,

kuri gyveno prieš 2000 metų ir ypatingu Dievo pasirinkimu buvo pakviesta į pasaulį, kad taptų Išganytojo motina? Jai buvo suteikta laisvė pasirinkti, ir ji ištarė: „Tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1,38). Šiandien yra visų mūsų dangiškosios Mamos gimtadienis, ir mes sakome: „Ačiū tau, mama, už visa tai, ką esi padovanojusi“. Leiskime Jai labai švelnia, mylinčia ranka prisiliesti prie visų mūsų skaudulių, nuopolių, žmogiškų silpnųjų ir vargų. Apaštalas Paulius sako, kad kiekvienas negyvename sau, jei gyvename – esame Viešpaties. Todėl pirmiausia iškyla uždavinys tarnauti Dievui, o ne kelti savo interesus aukščiau visko. Šiandien, minint atgautos Laisvės 20-mečį, kiekvienas galime paliudyti, kiek kraujo, aukų, kančios mums kainavo ši laisvė.

Turime didžiuotis tais, kurie išlaikė tautos dvasią ir atnešė laisvę. Nepakanka dūsauti ir kaltinti kitus, matant kaip žmonija, o iš paskos ir mūsų tauta ritasi į pakalnę, bet turime augti dvasia, ginti dvasines vertybes, tikėjimą, tautinę savimonę. Dėkokime Viešpačiui už tai, ką Jis mums suteikė ir ne tik šiandien ar atskiriomis retomis progomis, bet ir visą laiką. Tik būdami dvasingi, gyvendami taip, kaip to nori Dievas, vadinasi, meile ir tarpusavio supratimu, galime tikėti gražios ateities. Neduok, Dieve, jei kada nors kas nors pasakytų: „Prie Baltijos kažkada buvo katalikiškas kraštas – Lietuva“.

Po šv. Mišių iškilminga procesija buvo pagarbintas Švč. Sakramentas. Konferencijų salėje prasidėjo projekto „Dialogas – žodis ir spalva“ atidarymas.

18 val. šv. Mišias už Lietuvos laisvę, prašant dangiškosios Motinos Marijos užtarimo, aukojo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Jis kvietė kiekvieną jausti atsakomybę, nes laisvė neatsiejama nuo atsakomybės, drausmės, kaip tarpusavio meilė neatsiejama nuo meilės Tėvynėi.

Noris tikėti, kad gilūs, prasmingi kunigų žodžiai krito į gerą dirvą ir duos gausų derlių.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mons. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis